

Prima instanță: judecătoria Botanica, mun.Chișinău (jud. L. Gafton)
Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (jud. Iu. Cimpoi, N. Simciuc, L. Bulgac)

DECIZIE

26 octombrie 2016

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
lărgit al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele ședinței

Judecători:

Tatiana Vieru

Valentina Clevadi

Tamara Chișca-Doneva

Mariana Pitic

Oleg Sternioală

examinând recursul declarat de avocatul Victor Vlah, în interesele Societății cu Răspundere Limitată „Docmen-Declarant”, împotriva deciziei din 19 mai 2016 a Curții de Apel Chișinău,

adoptată în pricina civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Societatea cu Răspundere Limitată „Docmen-Declarant” împotriva Societății cu Răspundere Limitată „Papaprint” cu privire la încasarea sumei,

c o n s t a t ă :

La data de 23 octombrie 2015, SRL “Docmen-Declarant” s-a adresat cu cerere de chemare în judecată împotriva SRL “Papaprint” solicitând încasarea sumei în mărime de 5400 lei, a cheltuielilor de judecată constituite din taxa de stat în mărime de 270 lei, cheltuielile suportate pentru eliberarea extraselor din Registrul persoanelor juridice în mărime de 130 lei și cheltuielile pentru asistență juridică în mărime de 5000 lei.

În motivarea acțiunii s-a invocat că la data de 12 martie 2015, SRL „Docmen-Declarant” a comandat SRL „Papaprint” confecționarea cardurilor de discount, conform modelului stabilit, cu achitarea în avans a serviciilor în sumă de 5400 lei. Ulterior s-a constatat că marfa a fost confecționată cu vicii materiale și nu reprezenta caracteristicile modelului stabilit, motiv pentru care au refuzat primirea mărfii, solicitând remedierea viciilor.

Menționează că, la data de 20 mai 2015 în adresa pârâtului a expediat somația nr.051/15, recepționată la data de 25 mai 2015, prin care a solicitat înlăturarea deficiențelor în termen de 7 zile calendaristice, prin livrarea bunului fără vicii sau restituirea sumei achitate în avans. Somația a rămas fără executare.

Afirmă că, la data de 27 iulie 2015 pârâtului i-a fost expediată notificarea nr.067/15 privind rezoluțiunea contractului în temeiul art.art.709, 737, 963 Cod civil. Totodată, s-a solicitat repararea prejudiciului cauzat în mărime de 5400 lei. Notificarea a rămas fără răspuns.

Remarcă că, pârâtul, de fapt, a recunoscut pretențiile înaintate și nu a obiectat la notificarea privind rezoluțiunea contractului.

Prin hotărârea din 10 decembrie 2015 a Judecătorei Botanica, mun.Chișinău s-a admis acțiunea depusă de SRL „Docmen-Declarant” și s-a încasat de la SRL „Papaprint” în beneficiul SRL „Docmen-Declarant” datoria pentru serviciile prestate în mărime de 5400 lei și cheltuielile de judecată constituite din taxa de stat în mărime de 270 lei, cheltuielile suportate pentru eliberarea extraselor din Registrul persoanelor juridice în mărime de 130 lei și cheltuielile pentru asistență juridică în mărime de 5000 lei.

Prin decizia din 19 mai 2016 a Curții de Apel Chișinău s-a admis cererea de apel depusă de SRL „Papaprint” și s-a casat hotărârea din 10 decembrie 2015 a Judecătorei Botanica, mun.Chișinău și s-a pronunțat o hotărâre nouă prin care s-a respins cererea de chemare în judecată depusă de SRL „Docmen-Declarant” împotriva SRL „Papaprint” cu privire la încasarea sumei.

La data de 20 iulie 2016, avocatul Victor Vlah, în interesele SRL „Docmen-Declarant”, a declarat recurs împotriva deciziei din 19 mai 2016 a Curții de Apel Chișinău, solicitând casarea acesteia, cu menținerea hotărârii din 10 decembrie 2015 a Judecătorei Botanica, mun.Chișinău.

În susținerea recursului s-a invocat că instanța de apel a dat o apreciere arbitrară probelor anexate la materialele cauzei, iar în final a soluționat greșit pricina.

Susține că, în motivarea soluției adoptate, instanța de apel a invocat că SRL „Docmen-Declarant” nu a adus probe în susținerea poziției precum că cardurile au fost confecționate cu vicii materiale și nu reprezintă caracteristicile modelului stabilit.

Consideră poziția instanței de apel prejudecată în raport cu SRL „Docmen-Declarant”, din motiv că instanța de apel a aplicat eronat regulile cu privire la repartizarea sarcinii de probațiune între părți în condițiile art. 118 Cod de procedură civilă, susținând integral poziția SRL „Papaprint” precum că acesta a probat executarea comenzii. Însă, SRL „Papaprint” nu a prezentat instanței probe pertinente și concludente privind executarea comenzii în conformitate cu mostra aprobată. SRL „Papaprint” a ignorat ședințele de judecată pentru a evita prezentarea cardurilor confecționate.

Opinează că, concluziile instanței de apel se bazează pe probe inadmisibile și anume extrasul din corespondența electronică, care nu a fost confirmat în modul stabilit de lege și conținutul căruia nu permite citirea informației care se referă la circumstanțele importante pentru soluționarea pricinii.

Indică că, instanța de apel nu a reflectat în decizie temeiurile concluziilor sale privind neexpunerea asupra circumstanțelor importante pentru soluționarea pricinii ce țin de rezoluțiunea contractului de către SRL „Docmen-Declarant” și acceptarea acestui fapt de către pârât prin necontestarea rezoluțiunii.

Declară că, instanța de apel greșit a soluționat pricina. Poziția intimatului privind executarea comenzii și refuzul restituirii sumei nu mai este legală, intimatul urmînd să-și asume consecințele rezoluțiunii contractului.

La data de 04 octombrie 2016, avocatul Victor Vlah, în interesele SRL „Docmen-Declarant”, a depus supliment la recursul declarat împotriva deciziei din 19 mai 2016 a Curții de Apel Chișinău.

Suplimentar a invocat că SRL "Papaprint" a confecționat carduri cu vicii material și anume pe partea "recto" și partea "verso" a fost tipărit unul și același desen. În acest sens, concluzia instanței de apel precum că SRL „Docmen-Declarant” nu a prezentat instanței de judecată un model al cardurilor convenit de părți, care nu ar fi fost respectat de SRL "Papaprint" la confecționarea cardurilor și nici un scris în care ar fi enumerate ce anume vicii materiale conțin cardurile, urmează a fi apreciat critic, deoarece contravine materialelor cauzei.

Sușține că, la materialele cauzei sunt anexate suficiente probe care oferă posibilitatea de a identifica modelul cardurilor care urma să fie confecționat și înscrisuri care confirmă pretențiile referitor la confecționarea cardurilor cu vicii materiale.

Consideră că, confecționarea cardurilor cu vicii materiale este confirmată și prin comportamentul pârâtului care nu reacționează la somațiile privind remedierea viciilor.

Remarcă că, SRL „Docmen-Declarant” nu a primit cardurile comandate, motiv pentru care la data de 27 iulie 2015 în temeiul art.art.960, 963, 709, 733, 737, 738 alin.(5) Cod civil a rezolvit contractul încheiat cu SRL "Papaprint", cu solicitarea de încasare a prejudiciului produs prin neexecutarea contractului.

Opinează că, constatările instanței de apel precum că SRL "Papaprint" a executat comanda în conformitate cu modelul stabilit urmează a fi apreciate critic, deoarece SRL „Papaprint” nu a prezentat nici o probă privind confecționarea cardurilor în conformitate cu mostra aprobată.

În conformitate cu art. 434 alin.(1) Cod de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Decizia Curții de Apel Chișinău a fost adoptată la 19 mai 2016, iar avocatul Victor Vlah, în interesele SRL „Docmen-Declarant”, a declarat recurs la data de 20 iulie 2016.

Materialele pricinii atestă că decizia contestată a fost expediată părților (f.d.72), iar avocatul Victor Vlah-reprezentantul SRL „Docmen-Declarant” a recepționat-o la data de 13 iunie 2016, conform sigiliului oficiului poștal (f.d.78).

Astfel, instanța de recurs consideră că recursul declarat la data de 20 iulie 2016 de către avocatul Victor Vlah, în interesele SRL „Docmen-Declarant”, împotriva deciziei din 19 mai 2016 a Curții de Apel Chișinău, este în termen.

În conformitate cu art. 441 Cod de procedură civilă, în cazul în care recursul este considerat admisibil, un complet din 5 judecători examinează fondul recursului.

Prin încheierea din 05 octombrie 2016 a Curții Supreme de Justiție completul din 3 judecători a considerat recursul admisibil și a decis examinarea acestuia în fond de un complet din 5 judecători.

În conformitate cu art. 442 alin. (1) Cod de procedură civilă, judecând recursul declarat împotriva deciziei date în apel, instanța verifică, în limitele invocate în recurs și în baza referinței depuse de către intimat, legalitatea hotărârii atacate, fără a administra noi dovezi.

În conformitate cu art. 444 Cod de procedură civilă, recursul se examinează fără înștiințarea participanților la proces.

Verificând legalitatea actului de dispoziție contestat, prin prisma argumentelor invocate și a materialelor din dosar, coroborat cu normele de drept material și

procedural aplicabile la soluționarea speței date, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție va admite recursul declarat de avocatul Victor Vlah, în interesele SRL „Docmen-Declarant”, și va casa decizia instanței de apel, cu remiterea pricinii la rejudecare, din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 445 alin. (1) lit. c) Cod de procedură civilă, instanța, după ce judecă recursul, este în drept să admită recursul, să caseze integral decizia instanței de apel și să trimită pricina spre rejudecare în instanța de apel în toate cazurile în care eroarea judiciară nu poate fi corectată de către instanța de recurs.

În conformitate cu art. 432 alin. (4) Cod de procedură civilă, săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

În conformitate cu art. 118 alin. (1), (3) Cod de procedură civilă, fiecare parte trebuie să dovedească circumstanțele pe care le invocă drept temei al pretențiilor și obiecțiilor sale dacă legea nu dispune altfel. Circumstanțele care au importanță pentru soluționarea justă a pricinii sunt determinate definitiv de instanța judecătorească, pornind de la pretențiile și obiecțiile părților și ale altor participanți la proces, precum și de la normele de drept material și procedural ce urmează a fi aplicate.

În conformitate cu art. 130 alin. (2), (3), (4) Cod de procedură civilă, nici un fel de probe nu au pentru instanța judecătorească o forță probantă prestabilită fără aprecierea lor. Fiecare probă se apreciază de instanță privitor la relevanța, admisibilitatea, veridicitatea ei, iar toate probele în ansamblu, privitor la legătura lor reciprocă și suficiența pentru soluționarea pricinii. Ca rezultat al aprecierii probelor, instanța judecătorească este obligată să reflecte în hotărâre motivele concluziilor sale privind admiterea unor probe și respingerea altor probe, precum și argumentarea preferinței unor probe față de altele.

În conformitate cu art. 239 Cod de procedură civilă, hotărârea judecătorească trebuie să fie legală și întemeiată. Instanța își întemeiază hotărârea numai pe circumstanțele constatate nemijlocit de instanță și pe probele cercetate în ședința de judecată.

În conformitate cu art. 241 alin.(5), (6) Cod de procedură civilă, în motivare se indică: circumstanțele pricinii, constatate de instanță, probele pe care se întemeiază concluziile ei privitoare la aceste circumstanțe, argumentele invocate de instanță la respingerea unor probe, legile de care s-a călăuzit instanța. Dispozitivul cuprinde concluzia instanței judecătorești privind admiterea sau respingerea integrală sau parțială a acțiunii, repartizarea cheltuielilor de judecată, calea și termenul de atac al hotărârii.

În conformitate cu art. 373 alin. (1)-(4) Cod de procedură civilă, instanța de apel verifică, în limitele cererii de apel, ale referințelor și obiecțiilor înaintate, legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în ceea ce privește constatarea circumstanțelor de fapt și aplicarea legii în primă instanță. În limitele apelului, instanța de apel verifică circumstanțele și raporturile juridice stabilite în hotărârea

primei instanțe, precum și cele care nu au fost stabilite, dar care au importanță pentru soluționarea pricinii, apreciază probele din dosar și cele prezentate suplimentar în instanță de apel de către participanții la proces. În cazul în care motivarea apelului nu cuprinde argumente sau dovezi noi, instanța de apel se pronunță în fond, numai în temeiul celor invocate în primă instanță. Instanța de apel nu este legată de motivele apelului privind legalitatea hotărârii primei instanțe, ci este obligată să verifice legalitatea hotărârii în întregul ei.

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție consideră că decizia instanței de apel din 19 mai 2016 a fost adoptată cu încălcarea normelor de drept procedural și material, prin ce se impune casarea acesteia, cu remiterea pricinii la rejudecare în următoarele circumstanțe.

Colegiul reține că la data de 23 octombrie 2015, SRL „Docmen-Declarant” s-a adresat cu cerere de chemare în judecată împotriva SRL „Papaprint” solicitând încasarea sumei în mărime de 5400 lei, a cheltuielilor de judecată constituite din taxa de stat în mărime de 270 lei, cheltuielile suportate pentru eliberarea extraselor din Registrul persoanelor juridice în mărime de 130 lei și cheltuielile pentru asistență juridică în mărime de 5000 lei (f.d.6-7).

Prin hotărârea din 10 decembrie 2015 a Judecătoriei Botanica, mun.Chișinău s-a admis acțiunea depusă de SRL „Docmen-Declarant” și s-a încasat de la SRL „Papaprint” în beneficiul SRL „Docmen-Declarant” datoria pentru serviciile prestate în mărime de 5400 lei și cheltuielile de judecată constituite din taxa de stat în mărime de 270 lei, cheltuielile suportate pentru eliberarea extraselor din Registrul persoanelor juridice în mărime de 130 lei și cheltuielile pentru asistență juridică în mărime de 5000 lei (f.d.29, 33-36).

Prin decizia din 19 mai 2016 a Curții de Apel Chișinău s-a admis cererea de apel depusă de SRL „Papaprint” și s-a casat hotărârea din 10 decembrie 2015 a Judecătoriei Botanica, mun.Chișinău și s-a pronunțat o hotărâre nouă prin care s-a respins cererea de chemare în judecată depusă de SRL „Docmen-Declarant” împotriva SRL „Papaprint” cu privire la încasarea sumei (f.d.66-71).

Colegiul precizează că instanța de apel pripit a concluzionat asupra netemeinicii pretenției SRL „Docmen-Declarant” în lipsa unei aprecieri complete și obiective sub aspectul pertinentei și concludenței a probelor prezentate de către reclamant.

În acest sens, Colegiul notează că instanța de apel a conchis că cererea de chemare în judecată urmează a fi respinsă, deoarece nu ar fi fost prezentate probe de către SRL „Docmen-Declarant” în susținerea poziției precum că cardurile ar fi fost confecționate cu vicii materiale și nu reprezintă caracteristicile modelului stabilit.

La acest capitol, Colegiul relevă că din textul somației nr. 051/15 din 20 mai 2015, recepționată de SRL „Papaprint” la data de 25 mai 2015 (f.d.17) se distinge că SRL „Docmen-Declarant”, din motiv că cardurile au fost perfectate cu vicii materiale, a refuzat primirea acestora și a solicitat livrarea acestora fără vicii sau restituirea sumei achitate în mărime de 5400 lei (f.d.12-13).

Din textul notificării nr. 067/15 din 27 iulie 2015, recepționată de către SRL „Papaprint” la data de 31 iulie 2015 (f.d.14), se identifică că SRL „Docmen-Declarant” a declarat rezilierea contractul din motiv că SRL „Papaprint” a refuzat remedierea viciilor (f.d.15-16).

În contextul dat, Colegiul relievă că notificările expediate pârâtului, de asemenea, constituie o probă indirectă ce vizează viciile admise la perfectarea cardurilor solicitate, deoarece în lipsa cărorva vicii, reclamantul nu ar fi somat pârâtul despre remedierea viciilor și repararea prejudiciului.

De asemenea, Colegiul reține că la materialele cauzei SRL „Docmen-Declarant” a prezentat o copie a cardului cu ambele părți a modelului dorit și solicitat de a fi perfectat de către SRL „Papaprint” (f.d.25). Însă, instanța de apel nu a supus aprecierii probele prezentate de reclamant în acest sens, aspect ce urmează a fi luat în considerare la rejudecare. Or, instanța de apel eronat a concluzionat că reclamantul SRL „Docmen-Declarant” nu a prezentat un model al cardului stabilit de părți, în condițiile când probele prezentate de partea reclamantă în susținerea poziției sale nici nu au fost supuse aprecierii, ceea ce denotă că pricina a fost examinată superficial.

Tot aici, este de menționat că admisibilitatea probelor este o chestiune ce ține în primul rând de reglementările interne, ca - în principiu - instanțele naționale au obligația de a aprecia probele obținute de acestea, iar modul de prezentare a mijloacelor de probă să fie echitabil.

Mai mult, în cazul în care instanța de judecată se abține de a da un răspuns special și explicit în cele mai importante întrebări, fără a acorda părții care a formulat-o posibilitatea de a ști dacă acest mijloc de apărare a fost neglijat sau respins, acest fapt se va considera o încălcare a art. 6§1 din CEDO (cauza Hiro Balani vs. Spania, 1994).

CEDO reiterează că, deși articolul 6 § 1 obligă instanțele să își motiveze hotărârile, acesta nu poate fi interpretat ca impunând un răspuns detaliat pentru fiecare argument (Van de Hurk împotriva Țărilor de Jos, 19 aprilie 1994, pct. 61, seria A nr. 288). Instanțele trebuie să răspundă la argumentele esențiale ale părților, dar măsura în care se aplică această obligație poate varia în funcție de natura hotărârii și, prin urmare, trebuie apreciată în baza circumstanțelor cauzei (Hiro Balani împotriva Spaniei, 9 decembrie 1994, pct. 27).

La caz, înscrisurile prezentate de recurent stau la baza argumentelor acestuia întru confirmarea poziției sale precum că cardurile au fost perfectate cu vicii materiale nu din vina SRL „Docmen-Declarant”, ceea ce denotă că acest argument necesită un răspuns cert.

Colegiul remarcă că instanța de apel în constatarea sa precum că modelul cardurilor a fost transmis de către SRL „Papaprint” prin poșta electronică și a fost aprobat de SRL „Docmen-Declarant” se axează pe extrasele din poșta electronică anexate de către SRL „Papaprint” la cererea de apel.

La acest capitol, Colegiul relevă că din extrasele din poșta electronică prezentate de SRL „Papaprint” nicidecum nu rezultă că a fost aprobat modelul cardului de SRL „Docmen-Declarant”, în condițiile când din textul acestuia se distinge că părțile au convenit asupra parametrilor (mărimilor) cardului (f.d.52).

Prin urmare, acest mail nu poate servi confirmare întru acceptarea modelului cardului de către SRL „Docmen-Declarant”, în condițiile când s-a decis doar asupra parametrilor (mărimilor) cardului, or, alte probe care să ateste contrariul, SRL „Papaprint” nu a prezentat.

Iar, în conformitate cu art. 118 alin.(1) Cod de procedură civilă, fiecare parte trebuie să dovedească circumstanțele pe care le invocă drept temei al pretențiilor și obiecțiilor sale dacă legea nu dispune altfel.

În conformitate cu art. 121 Cod de procedură civilă, instanța judecătorească reține spre examinare și cercetare numai probele pertinente care confirmă, combat ori pun la îndoială concluziile referitoare la existența sau inexistența de circumstanțe, importante pentru soluționarea justă a cazului.

Concomitent Colegiul relevă că SRL „Docmen-Declarant” a prezentat extrase din poșta electronică ce confirmă expedierea modelului de card dorit către SRL „Papaprint”, iar conform acestui mail se atestă că ambele părți ale cardului sunt diferite, adică partea „recto” și partea „verso” nu sunt identice (f.d.85-88), ceea ce suplimentar confirmă poziția reclamantului conform acțiunii.

Astfel, la rejudecarea pricinii instanța de judecată urmează a lua în considerare și aceste aspecte și a supune aprecierii pretențiile reclamantului în raport cu argumentele, probele, obiecțiile părții oponente și normele de drept aplicabile speței, nu doar prin prisma poziției unei singure părți.

De asemenea, Colegiul remarcă că instanța de apel nu s-a expus asupra declarației de reziliere expediată de către reclamant părâtului, care nu a fost contestată de utimul.

Or, rezultând din principiul nemijlocirii, garantat de art. 25 alin.(1) Cod de procedură civilă, instanța trebuie să cerceteze direct și nemijlocit probele, să asculte explicațiile părților și intervenienților, depozițiile martorilor, concluziile expertului, consultațiile și explicațiile specialistului, să ia cunoștință de înscrisuri, să cerceteze probele materiale, să audieze înregistrările audio și să vizioneze înregistrările video, să emită hotărîrea numai în temeiul circumstanțelor constatate și al probelor cercetate și verificate în ședință de judecată.

Iar, în conformitate cu art. 117 alin.(1), (2) Cod de procedură civilă, probe în pricini civile sînt elementele de fapt, dobândite în modul prevăzut de lege, care servesc la constatarea circumstanțelor ce justifică pretențiile și obiecțiile părților, precum și altor circumstanțe importante pentru justa soluționare a pricinii. În calitate de probe în pricini civile se admit elementele de fapt constatate din explicațiile părților și ale altor persoane interesate în soluționarea pricinii, din depozițiile martorilor, din înscrisuri, probe materiale, înregistrări audio-video, din concluziile experților.

În contextul dat, Colegiul consideră relevante și argumentele recurentului invocate în acest sens, precum că instanța de apel a dat o apreciere arbitrară probelor.

În conformitate cu art. 130 alin. (2), (3) Cod de procedură civilă, nici un fel de probe nu au pentru instanța judecătorească o forță probantă prestabilită fără aprecierea lor. Fiecare probă se apreciază de instanță privitor la relevanța, admisibilitatea, veridicitatea ei, iar toate probele în ansamblu, privitor la legătura lor reciprocă și suficiența pentru soluționarea pricinii.

În atare circumstanțe, pentru a concluziona asupra temeiniciei/netemeiniciei acțiunii la rejudecarea pricinii urmează a fi supuse aprecierii toate circumstanțele invocate, inclusiv probele prezentate de ambele părți în raport cu normele de drept aplicabile raportului litigios.

Mai mult, rezultând din prevederile art. 373 alin.(2) Cod de procedură civilă, reiterate *supra*, în limitele apelului, instanța de apel verifică circumstanțele și raporturile juridice stabilite în hotărârea primei instanțe, precum și cele care nu au fost stabilite, dar care au importanță pentru soluționarea pricinii, apreciază probele din dosar și cele prezentate suplimentar în instanță de apel de către participanții la proces.

În acest context, instanța de recurs reține ca pripită, eronată și contrară prevederilor normelor de drept procedural concluzia instanței de apel de casare a hotărârii primei instanțe și de pronunțare a unei noi hotărâri de respingere a acțiunii, fiind întemeiată critica recurentului precum că instanța de apel a apreciat arbitrar probele și și-a fundamentat concluzia doar pe susținerile pârâtului/intimat.

Or, instanța de recurs este în imposibilitatea să exercite controlul judiciar asupra unei asemenea soluții și să verifice temeinicia și legalitatea hotărârii contestate cu privire la oricare dintre motivele prevăzute de lege.

Mai mult, conform unei jurisprudențe constante degajate de Curtea Europeană a Drepturilor Omului, pronunțarea de către instanțele judecătorești a unor hotărâri motivate constituie una dintre garanțiile dreptului fundamental la un proces echitabil și acesta presupune obligațiunea instanței judecătorești de a se expune în hotărâri asupra tuturor cerințelor acțiunii, precum și, argumentelor invocate de către părți întru admiterea sau respingerea acestora (cauza Garcia Ruiz vs. Spania, hotărârea din 21 ianuarie 1999, cauza Lebedinschi vs. Republica Moldova din 16 iunie 2015).

Se reține că actul judecătoresc trebuie să corespundă tuturor normelor de drept, să fie clar, înțeles de părțile implicate în litigiu și să răspundă în mod sigur și expres la toate cererile și obiecțiile formulate de către părți, ceea ce în speță lipsește.

În consecință, Colegiul reiterează că concluzia instanței de judecată trebuie să fie certă pentru ca justițiabilul să cunoască pentru care motiv i s-a respins pretenția dată, or, la caz în lipsa unui răspuns în raport cu probele prezentate și circumstanțele invocate de reclamant, pune partea într-o situație incertă rezultând din cerințele sale în raport cu soluția pe caz.

Din considerentele menționate, pornind de la faptul că această eroare admisă la judecarea pricinii în instanța de apel nu poate fi corectată de instanța de recurs, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a admite recursul declarat de avocatul Victor Vlah, în interesele SRL „Docmen-Declarant” și a casa decizia instanței de apel, cu remiterea pricinii civile la rejudecare în instanța de apel, în alt complet de judecată.

La rejudecarea pricinii, instanța de apel urmează a adopta soluția la caz atât prin prisma argumentelor reclamantului, cât și a pârâtului, rezultând din prevederile art. 130 alin. (1) Cod de procedură civilă, conform cărora instanța judecătorească apreciază probele după intima ei convingere, bazată pe cercetarea multiaspectuală, completă, nepărtinitoare și nemijlocită a tuturor probelor din dosar în ansamblul și interconexiunea lor, călăuzindu-se de lege, ca în consecință soluția adoptată să fie certă și coerentă, sub aspectul temeiniciei/netemeiniciei acțiunii. Caracterul peremptoriu al concluziei instanței de judecată, urmează a fi stabilit în coraport cu circumstanțele pricinii, probele administrate, cercetate și normele de drept material aplicabile raportului litigios.

În conformitate cu prevederile art. 442, art. 444, art. 445 alin. (1) lit. c) și alin. (3) Cod de procedură civilă, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție,

d e c i d e:

Se admite recursul declarat de avocatul Victor Vlah, în interesele Societății cu Răspundere Limitată „Docmen-Declarant”.

Se casează decizia din 19 mai 2016 a Curții de Apel Chișinău, adoptată în pricina civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Societatea cu Răspundere Limitată „Docmen-Declarant” împotriva Societății cu Răspundere Limitată „Papaprint” cu privire la încasarea sumei, cu remiterea pricinii la rejudecare în Curtea de Apel Chișinău, în alt complet de judecată.

Decizia nu se supune nici unei căi de atac.

Președintele ședinței

Tatiana Vieru

Judecători

Valentina Clevadî

Tamara Chișca-Doneva

Mariana Pitic

Oleg Sternioală